

MAANDELIJKS BULLETIJN
DER VERBROEDERING DER
BELGISCHE ONTMIJNERS

(V. Z. W.)

Secretariaat :

30, Sint-Jansstraat, Tervuren

AANGESLOTEN AAN O. S. P. B.

— P. C. R. 7537.94 —

Redactie :

Kaserne 7/8, Berchem-Antwerpen

In het Westen.. geen nieuws

Eigenaardigheden..... komedie... misschien zelfs tragedie. In het zo niet dat men het werk, sedert enkele tijd toevertrouwd aan onze ontmiijners zou kunnen noemen en misschien zal moeten noemen.

Onze grenzen zijn op weg om te veranderen, iedereen weet het, door de gril van enkele verre Belgische en vreemde overheden zullen weldra tientallen vierkante kilometers dennen tot ons nationaal domein kunnen gerekend worden.

Om dit te bekomen heeft men niet beter gevonden dan een willekeurige onbepaalde lijn te trekken doorheen bossen, valleien en weiden, maar alvorens deze lijn op het papier te trekken had men toch wel eens mogen gaan kijken om te weten wat men ons in de handen stopte, want... er liggen mijnen.

systematisch te werk gegaan zodat de ganse streek de eigenschappen van gevaarlijke zone waar de tegenwoordigheid van mijnen bijna zeker was behouden bleef.

Wat het werk der Duitse ontmiijners in deze sector betreft moet gezegd worden dat het weinig goeds opleverde en dat ze niet gedacht hebben aan een ernstige zuivering. Misschien voorzag hun spitsvondige geest de lotsbestemming van dit stukje grond dat alvorens nu in Belgische handen over te gaan onderworpen werd aan de onderzoekende en ondervindingrijke blikken van de Luikse ontmiijners bijgestaan door hun Brabantse, Vlaamse en Antwerpse kameraden.

Zonderlinge komedie, heel waarschijnlijk ter vergoeding

Dit afstaan van Duits grondgebied is een grenscorrectie, het moet ons nationaal grondgebied vermeerderen. Maar opgepast ! Ditgene wat de machthebbers ons zo edelmoedig aanbieden is een geschenk dat we niet gebruiken kunnen vooraleer we er alle gevaar uit verwijderd hebben, waarvan het het kleinste is te ontploffen en ons van het leven te beroven. Het is een gebied waar het Ontmiijnerskorps de dood van reeds drie helden te betreuen heeft : MATHON, CADET en ALLEMAN. Enkele weken geleden werd ter hunner nagedachtenis een gedenksteen opgericht.

In het Oosten zal er nooit nieuws zijn !

« Vreemde oorlog » vreemd geschenk !

En toch is er een «geschenk» maar dit zal geschonken wor-

VAN DE OUDE STRIJDEERS PERSBOND...

BELANGRIJKE MEDEDELING

van de vereniging van de pers der Oudstrijders.

De internationale bedrijvigheid der laatste maanden stelt opnieuw het ernstig probleem van de « VREDE ». In de meeste Europese landen, trachten mannen van goede wil, zonder onderscheid te maken tussen de partijen een EUROPEESE UNIE te smeden. Overal genoot de Conferentie van Straatsburg, die enkele weken gelden gehouden, werd een hartelijk onthaal.

« De Unie van de Pers der Oudstrijders » meent niet onverschillig te mogen blijven tegenover deze beweging, waar-

aan ze ten andere op de Algemene vergadering van 27 Maart 1949, haar volledige goedkeuring gegeven heeft.

In overeenstemming blijvend met de artikels 3 (§ f) en 5 van zijn statuten meent ze « Een Grote Voordracht over het Europeese Vraagstuk »

Deze voordracht, die ter studie ligt, zou plaats hebben in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel, in de tweede helft van November. Verscheidene sprekers, die alle meningen vertegenwoordigen, zouden er het woord voeren.

De Bestuursraad.

Oproep aan onze Ontmiijners

Bij het lezen van een onzer twee laatste nummer van ons bulletijn moet u zeker verno-

Oostende, Roeselaere, Thielt, Kortrijk, Bergen, Moeskroen, Ronsse, Ninove, Aalst, Sint-Ni-

leien en weiden, maar alvorens deze lijn op het papier te trekken had men toch wel eens mogen gaan kijken om te weten wat men ons in de handen stopte, want... er liggen mijnen.

Heel zeker, deze streek die het lief dorpje Kalterherberg, gelegen ten Noorden van Elsenborn, begrensd, heeft ten tijde van de houthakkerscompagnieën reeds het bezoek gekregen van de Belgische ontmiijners maar deze hebben enkel de plaatsen waarlangs de houthakkerssoldaten voorbij moesten van alle mogelijke springstoffen gezuiverd, echter werd er bij dit werk niet

se ontmiijners bijgestaan door hun Brabantse, Vlaamse en Antwerpse kameraden.

Zonderlinge komedie, heel waarschijnlijk ter vergoeding van het doorstane leed en de geleden schade gaat België van de groten, een edelmoedig geschenk ontvangen, een klein deeltje Duits grondgebied en geschenk dat men waarschijnlijk zou aangenomen hebben zonder tegenwerping hadde het niet de potsierlijkheid vertoond, ontplofbaar te zijn.

Hier ligt het minste greintje overdrijving.

In het Oosten zal er nooit nieuws zijn!

« Vreemde oorlog » vreemd geschenk!

En toch is er een «geschenk» maar dit zal geschonken worden door de ontmiijners op de dag dat ze zullen mogen uitroepen « de kuis is gedaan » en dat ze er fier zullen mogen op zijn aan België honderden Ha. sparrenbossen en duizende steren mijnhout waaraan onze kolenindustrie zo zeer behoefte heeft te zullen geschonken hebben!

En! Leve de Ontmiijners!
J. V. H.

Oproep aan onze Ontmiijners

Bij het lezen van een onzer twee laatste nummer van ons bulletijn moet u zeker vernemen hebben dat de Verbroedering een boek getiteld « Onze Ontmiijners » heeft uitgegeven waarvan de verkoop de kas van onze sociale werken met een flinke stuiver moet aanvullen.

Beste vrienden, de vacantielijd, die ook een tijd van zorgeloosheid en rust en... platte beurzen is, is voor 1949 voorbij.

Het is bijgevolg het ogenblik om ons ALLEN aan het werk te zetten opdat zo gauw mogelijk de 10.000 Franse en de 5.000 Vlaamse brochures uitverkocht zouden zijn.

Onze Luikse kameraden, met hun moed en hun dynamisme hebben al schitterend werk geleverd, niet minder dan ettelijke honderden brochures wisten ze te Luik, Verviers en Malmédy aan de man te brengen.

Daar ik ze ken, ben ik er van overtuigd dat ze zullen volharden en trachten uitgesproken de eerste uit de strijd te komen Onze beste gelukwensen aan onze waardevolle Luikenaars.

Maar Luik is gans België niet, het is slechts een klein deel ervan (vergeef me ô Luikenaar) en ik zou willen dat andere steden zoals : Brussel, Gent, Meenen, Charleroi, Namen, Aarlen, Antwerpen, Brugge, Ieper, Nieuwpoort, Veurne,

Oostende, Roeselaere, Thielt, Kortrijk, Bergen, Moeskroen, Ronsse, Ninove, Aalst, Sint-Niklaas, Dendermonde, Lier, Mechelen, Leuven, Diest, Hasselt, Doornik, Ath, Soignies, Ecausines, Lessen, Binche, Hoei, Andenne, Marche, Vielsalm, Houffalize Neufchateau, Libramont, Ciney, Dinant, enz., enz. onze naam eer zouden aandoen en deelnemen aan het feest.

Ontmiijner zijn is een eer, lid zijn van de Verbroedering is heel goed, maar hiervoor propaganda maken is nog veel beter, is perfect.

Wat de verkoop van onze brochure betreft zouden we eerst en vooral de oude zinspreuk van onze vaders, waarvan de juistheid in haar menselijkheid ligt moeten toepassen : « Help U zelf en God doet de rest ».

Om dit te doen is het volstrekt noodzakelijk dat iedere ontmiijner, gedemobiliseerd of nog in dienst, officier, onder-officier, korporaal, soldaat en werkmán, persoonlijk een boek « Onze Ontmiijners » koopt aan de gestelde prijs van 75 fr.

Met zich deze uitgaven te getroosten zal de ontmiijner bij hem thuis een tastbare herinnering aan het werk waaraan hij meegeholpen heeft bezitten, hij zal aan zijn kinderen, als hij er heeft, of aan zijn familieleden kunnen tonen wat hij **gedaan** heeft
vervolg bladz. 2

DE DUKERS-ONTMIJNERS.

Brief van onze Secretaris

Alle initiatieven, zelfs de best bedoelden, brengen niet altijd het verwachte succes.

Vanaf de maand Januari van dit jaar had één onzer beste kameraden, Onder-Luit Maes, een plan gemaakt tot het oprichten van een vacantieoord voor de kinderen van onze leden. Op het programma van de eerstkomende bestuursvergadering kwam dan ook de bespreking van deze gedachte voor. Dadelijk bleek het dat de eerste opvatting, een kamp op te richten uitsluitend voorbehouden aan de kinderen van ontmijners niet te verwezenlijken was omdat rekening moest gehouden worden met de ouderdom der kinderen, met de taalstreken en met de noodzakelijkheid twee kampen te openen om de meisjes en de jongens afzonderlijk te herbergen.

Zo zagen we ons verplicht bij diensten aan te bellen die zich bezig houden met het inrichten van dergelijke kampen, kameraad Maes stelde voor, de leiders van het werk « Hulp aan de Jeugd van het Land » (A.E.P.) aan te spreken. Na een eerste kontaktnaam kon de Bestuursraad van de Verbroedering als zeker beschouwen dat de verblijfskosten door de ouders te betalen de som van 20 fr. per dag en per kind niet zou te boven gaan, dat onze wezen een gratis verblijf — dat ze ten volle verdienen — kregen, en dat de andere onkosten de

een vrolijk hart door onze leden van de bestuursraad, die, aangemoedigd door de hoop een dienst te kunnen bewijzen aan een groot getal leden onzer Verbroedering, er een groot deel van hun vrije tijd aan besteedden.

Het was dan ook een bittere teleurstelling toen de voornoemde werken ons lieten weten dat meer dan 50 % der belangstellenden zich onthouden hadden onder de meest verscheidene voorwendsels.

Deze eerder losse manier van handelen is niet van die aard

Oproep aan onze Ontmijners

(vervolgt van bladz. 1)

heeft voor het Land. In ditboek zal hij de namen vinden van de ongelukkige slachtoffers, zijn vrienden misschien, gestorven in dienst, hij zal er de technische kennis van zijn oud beroep in terugvinden tezamen met prachtige photos, hij zal er de lofredenen, door hoogstaande militaire en burgerlijke overheden uitgesproken in weergegeven vinden en het zal hem terzervertijd herinneren aan de bedrijvigheid en aan het doel van onze Verbroedering.

« Onze Ontmijners » wordt het geliefdste boek van ons allen. Het zich aanschaffen is een goede daad ze voldoet echter niet en moet gevolgd worden

rondom de Vacantie

een gelijkaardige onderneming voor het komend jaar aan te moedigen.

Daarom geven we dezen die aan een vacatiekamp deel willen nemen de raad zich rechtstreeks (vanaf Maart 1950) tot de instelling waarvan ze afhangen te richten (O.N.A.C., O.N.I.C., O.N.O.G. en O.R.A.F.). Graag blijven we evenwel ter beschikking van de belangstellende leden opdat deze voldoende zouden bekomen en om gebeurlijke moeilijkheden die zouden kunnen oprijzen uit de weg te ruimen.

Cdt LINDEN.

Ontmijners, het ligt dus aan ons allen, het is aan u, officieren en onder-officieren dat het betaamt in de mate van het mogelijke het goede woord te zoeken dat én het hart én de hersens van onze medeburgers weet te raken.

Eén kleine inspanning en onze verbroedering minder bekend bij duizende Belgen zal zijn rijkdom vermeerdert zien met meer dan een half miljoen, deze rijkdom zal enkel besteed worden het verrichten van goede werken.

Ik smeed er u om, doet elk nog deze kleine inspanning. Ik vraag het u dringend.

1.000 Ontmijners of oud-ont-

AAN DE WEDUWEN

De weduwe van de ontmijner, die in dienst gedood werd, heeft recht op een pensioen van oorlogsweduwe 40-45, vastgesteld op 2.000 fr. per maand.

Zo de overleden ontmijner beroepsmilitair of bestendig staatsagent was, heeft zijn weduwe anderzijds recht op een overlevingspensioen, ten laste van een Kas van Weduwen en Wezen.

Het bedrag van dit pensioen verschilt naar gelang de overledene officier, militair van lagere rang of staatsagent was.

Wij schatten het van geen belang verder te willen ingaan op de regeling dezer overlevingspensioenen, de gevallen zijn te veel uiteenlopend, doch zo iemand ons een bepaald geval wilt voorleggen zullen wij het ons als een plicht aanrekenen, hem de nodige inlichtingen te verschaffen.

Vandaag willen wij de bijzondere aandacht der weduwen vestigen op het feit, dat zo de overleden ontmijner vroeger onderworpen is geweest aan de Maatschappelijke Zekerheid of vrijwillige stortingen heeft gedaan met het oog een ouderdomspensioen te stichten, de weduwe recht heeft op de **weduwe rente**. Om deze rente te bekomen moet men zich wenden tot de gemeenteoverheid, die het nodige zal doen.

Het spreekt van zelfs dat deze rente niet zo hoog is als een gewoon en normaal ouder-

waarom de verantwoordelijke overheid niet gepaster ingrijpt om aan deze mistoestanden een einde te stellen. Luidens de voorschriften der wet van 10-8-1948 hebben de minderjarige oorlogswezen **altijd** recht op kindergeld. In geval de vader vroeger aangesloten was bij een compensatiekas valt in algemene regel dit kindergeld ten laste van deze kas, indien echter om de een of d'andere reden deze kas niet gehouden is tot deze betaling of zo de vader bij geen kas aangesloten was, dan valt dit kindergeld ten laste van de Nationale Kas van Familievergoedingen.

Ieder rechtschapen man zal zich dan ook met reden afvragen, waarom in geval van zekere moeilijkheden de Nationale Kas niet dadelijk het kindergeld uitkeert in afwachting dat de kassen onder malkaar uitmaken wie van hen deze uitgaven voor zijn rekening moet nemen. Waarom langer de moeders van deze wezen dit kindergeld ontzeggen, waarop ze niet alleen een ontegensprekelijk recht hebben, maar waaraan de behoefte zich dagelijks doet gevoelen.

Voor de zoveelste maal hebben wij dringende voestappen gedaan om deze wanstoestanden te doen ophouden. Ondertussen vragen wij aan de weduwen met kinders ten laste die het kindergeld nog niet ontvangen, het ons per omgaande post te willen la-

20
rf. per dag en per kind niet zou te boven gaan, dat onze wezen een gratis verblijf — dat ze ten volle verdienden — kregen, en dat de andere onkosten deels door het werk en deels door de Verbroedering gedragen werden.

Vanaf Februari werd dit goede nieuws aan de leden die er van genieten konden medegedeeld.

De aanvragen stroomden binnen en na enkele dagen telden we al 61 ingeschrevenen.

Ongelukkiglijk mag men nooit te vroeg victorie kraaien.

Het was nog niet voldoende in te schrijven en naam en adres aanduiden langs welke instelling om, de belanghebbende genieten kon : O.N.I.G. voor deze wier vader invalied was, O.N.A.C. voor deze waarvan de vader oudstrijder is, O.N.O.C. voor de wezen, O.R.A.F. voor deze waarvan de vader nog in actieve dienst is.

Bijkomende inlichtingen werden aan de ouders der ingeschreven kinderen gevraagd. Van zo gauw deze bekend waren werden de adressen der ingeschrevenen medegedeeld aan de provinciale zetels van bovenvermelde instellingen.

Al dit had al een hele hoop werk gevraagd : geloof van de ene persoon naar de andere, wachten en nog eens wachten, briefwisseling, om kort te zijn veel werk gedaan met

broedering.
« Onze Ontmijners » wordt het geliefdste boek van ons allen. Het zich **aanschaffen** is een goede daad ze voldoet echter niet en moet gevolgd worden door het voeren van een bescheiden maar bedrijvige propaganda omheen het boek.

Iedereen onder u, welke zijn maatschappelijke stand ook zij, heeft in zijn dorp of in zijn stad familieleden of vrienden en kennissen rond zich die een boek zoals het onze kunnen begrijpen en waarderen. Het kleinste dorpje bij voorbeeld heeft zijn pastoor, zijn leraar en zijn lerares, zijn gemeenteraad met burgemeester en schepenen, in 't kort zeker een tiental personen die een passend onderrecht en een voldoende opvoeding gekregen hebben om zich aan onze krachtinspanning te interesseren.

Localiteiten van groter belang, zoals grote gemeenten, kleine steden en grote steden ontbreekt het zeker niet aan **lezer-kopers** die met vinden kan tussen elite van hun talrijkere bevolking.

Maar, het tamelijk koude publiek van ons zwaarwichtig België moet verkocht worden, moet geleerd worden wat het kan doen om een goed werk te verrichten.

Grootmoedig zeker, maar ook wantrouwig en dit is zijn persoonlijk recht ; het wil ingelicht worden.

worden het verrichten van goede werken.

Ik smeek er u om, doet elk nog deze kleine inspanning. Ik vraag het u dringend.

1.000 Ontmijners of oud-ontmijners die elk 10 boekjes verkopen brengen 10.000 maal 75 of 750.000 fr. binnen.

Als aanmoedigingspremie heeft de Verbroedering besloten een brochure « Onze Ontmijners » aan om het even welke ontmiijner te schenken die het bewijs levert 10 brochures verkocht te hebben.

Richt uw aanvragen ofwel tot Mijnheer Baents, 30, Sint-Jansstraat, Tervueren of aan Commandant Dieu, Sectieoverste van D. O. V. O. Brabant-Henegouwen, Polygoon van Duisburg te Tervueren.

Vergeet niet uwe betalingen te doen hetzij door een simpele storting hetzij door een overschrijving op het postchecknummer 7537.94 van de Verbroedering de Belgische Ontmijners, 30, Sint-Jansstraat, Tervueren.

Beste Vriend lezer, Oud-gedienden van de Ontmijningsbataljons, oude of huidige mannen van D. O. V. O., ik reken op u en ik ben er bij voorbaat van overtuigd dat mijn oproep beantwoord zal worden.

Ik dank u in naam van onze gewonden, onze weduwen en onze wezen.

René Porrewijk
Ere-ondervoorzitter
van de V.B.O.

den tot de gemeenteverheid, die het nodige zal doen.

Het spreekt van zelfs dat deze rente niet zo hoog is als een gewoon en normaal ouderdomsrente, want buiten de weduwerente bevat deze laatste, de gewone tussenkomst van de Staat, en in zekere gevallen een staattoelage en een verhoging. Doch deze laatste toelagen en verhogingen zijn niet verschuldigd als de weduwe een normaal oorlogsweduwe- of overlevingspensioen ontvangt. De interest of rente van het gestorte of afgehouden geld is altijd uitkeerbaar, zelfs zonder rekschap te houden met de ouderdom.

Het valt echter te begrijpen, dat zo de man slechts weinig stortingen heeft gedaan of ondergaan, deze rente ook zeer gering zal zijn, maar « Alle baten helpen » zegt het spreekwoord, daarom raden wij ook alle weduwen aan, die zich in voornoemd geval moesten bevinden, deze rente zonder verwijl aan te vragen, zo dit nog niet gedaan werd.

Familievergoeding of Kindergeld.

Tot op heden zijn er nog altijd een paar weduwen met kinderlast die het kindergeld nog niet ontvangen. Wij geven graag toe, dat het hier uitzonderlijke gevallen geldt, die hoofdzakelijk te wijten zijn aan zekere administratieve moeilijkheden, doch wij begrijpen niet

gedaan om deze wanstoestanden te doen ophouden. Ondertussen vragen wij aan de weduwen met kinders ten laste die het kindergeld nog niet ontvangen, het ons per omgaande post te willen laten weten.

Invalieden.

In een onlangs gehouden invaliedenbijeenkomst deed een afgevaardigde zijn beklag dat de ontmiijners dikwijls veel moeilijkheden ontmoeten om als invalied erkend te worden, en dat veel commissies de bijzondere voorschriften, waarvan de ontmiijners kunnen genieten, uit het oog verliezen en zodoende het pensioen wijzeren of ten minste uitstellen.

Zoals te verwachten viel, ontving deze afgevaardigde maar een zeer oppervlakkig antwoord.

Wij hebben het reeds gezegd en herhalen het nog dat wij ons bijzonder op deze uiterst gewichtige zaak hebben toegelegd en een speciale documentatie hebben bijeengebracht. Aangezien wij verschillende vragen hebben gesteld, bezitten wij inlichtingen die weinig anderen bezitten. Kortom niemand beter dan wij, kan U helpen, bijstaan en raad geven. Waarom dan uw belangen toevertrouwen aan anderen als uw eigen bond de nodige maatregelen heeft getroffen om U snel en gratis te helpen ?

Onze diensten staan te uwer beschikking, schrijft ons in volle vertrouwen.

H. B.

SNAP SHOTS

Ik ken namen die zegerijk klinken omdat deze die ze droegen hun leven hebben aangeboden...

Ik ken vermaarde figuren onder de ontmiijners omdat hun lichamen hebben geleden en werden verminkt...

Ik weet, ik ken...

Ik ken een andere figuur, die ... maar shut! Hier is ze.

Op Vrijdag 13 April vertrekt « hij » op verkenning naar het vormingstation van Oorden met Adjutant Bevernage. Het is de eerste maal dat « hij » op een mijnenveld komt. « Hij » vergezelt een element van eerste klas, onverschrokken maar voorzichtig terzelvertijd. Men is nooit de juiste oorzaak van het ongeluk te weten gekomen, maar

wat er ook van zij, adjudant Bevernage die de detector hanteerde bracht een S mijn in werking die op schouderhoogte, dicht bij het apparaat van de detector ontplofte en de adjudant op slag doodde. « Hij » blijft alleen en hij is gewond... daar waar « hetgeen men aan de vijand niet toont » van naam verandert! Het apparaat van de detector brandt op de rug van zijn overste die hij nog levend waant. Geen ogenblik aarzelt « hij », met zijn mes snijdt hij de riemen door waarmede het apparaat op de rug vastgehecht is. Hij wilt de eerste zorgen verlenen aan het slachtoffer, hij laat telefoneren om een ambulance om zijn overheid te ver-

wittigen en alvorens zichzelf te laten verzorgen geeft hij de nodige lijnen voor het onderzoek.

Dank zij hem bleef het lichaam van zijn chef die door een scherf in de hersens gedood werd voor afschuwelijke brandwonden vrijwaard.

Dank zij hem konden een vader en een moeder hun zoon terugzien die, alhoewel dood toch ongeschonden was gebleven.

Dit is maar weinig zaaks zult U me zeggen, maar ik weet ouders, dat Gij er anders over denkt, dat het voor U een grote troost was uw geliefde zoon gaaf en bijna lachend in de dood terug te zien; deze troost dankt U aan een gewonde « schacht »

EEN BEETJE HUMOR!

Verteld langs de Ardeense wegen.

— Zeg Marcel, weet ge waarom de hennen de straat oversteken voor uw neus op gevaar

af onder de wielen van uw camionnette te lopen?

— Wel, he, om...

— Ja, omdat ze langs de andere kant willen zijn.

Des anderendaags al verlaat hij het hospitaal met een verlof van 14 dagen, en wordt en blijft een der beste ontmiijners van Antwerpen.

Het is wel hierom dat hij in April 1947 de eer had met vijf zijner kameraden de schans van Stabroek te ontmiijnen. Het gaat nog altijd om diezelfde S mijnen die hij vanaf zijn eerste werkdag had leren kennen. storting veroorzaakt een gedeel- « Hij » draagt nu het apparaat op de schouder en hij is het die de opzoekingen doet. Ten gevolge van een falen van de detector ontploft bij ongeval een S mijn. Terwijl zijn ongelukkige maat Heselmans er bij laat komt, « hij » er met enkele scherven in zijn achterste vanaf. Na zes weken ziekenhuis herneemt hij zijn werk.

November 1947, gedurende een korte windstille in het toe-

komen van aanvragen tot het opknappen van dergelijk ontmiijningswerk werkt hij te Erbrandt. Men heeft een put gedolven en « hij » brengt erg gevaarlijke springstoffen aan, maar een rampspoedige zandintelijke ontploffing van deze.

« Hij » is opnieuw gewond. Men verwittigt zijn vrouw die naar het bureel van de sectie komt gelopen, als ze daar aankomt is hij echter al terug naar huis, licht gewond aan... de pink.

« Hij » is nog altijd in dienst.

Wie is toch deze veteraan, deze ridder zonder vrees en zonder blaam en met zijn gelukkige ongelukken.

We zouden gaarne geloven dat « hij » het was die Henri de Régnier dit levendig sonnet inspireerde: « Le Routier », waarvan hieronder een vlaamse adaptatie?

DE HUURLING

Het rilde bloed kleurt vrolijk zijn open gezicht; Staande, de borst omhooggeheven in zijn hooghartig zijn. Zijn wambuis omhangen met glanzend satijn, Steunt hij op zijn zwaard dat nooit niet zwicht.

Met zijn spies en zijn lans, zijn donderbus en zijn toortslicht, Van het Oosten naar het Westen, van de Alpen naar de Apenijn Vermoeste hij en plunderde het koren en de jonge wijn, De Milanese markt en het Lombardisch vergezicht.

Een vloek op de lippen en in zijn ogen de woede. De oorlog die hij lief had maakte hem blij te moede Zowel de morgen te Pavia als de avond te Marignan.

En zijn trillende neusgaten, grootopen en rood Zoeken nog in 't verre verleden vanwaar zijn leven kwam

Het woordje van ...

Zuster Anna, ziet ge niet ?

Het gebeurt soms dat ik luister naar de is, heeft enkele mondelingse opmerkingen

Zuster Anna, ziet ge niet ?

Het gebeurt soms dat ik luister naar de radioluisterspelen, die, al zijn ze verstrooiend, toch heel dikwijls uit meer dan één oogpunt interessant zijn. Vandaag ten andere, geven ze me een goede inleiding voor mijn uiteenzetting.

Wie mij, in deze uitzendingen, het meest bevalen, zijn de speakers. Op hun vraag : « wilt u spelen met mij ? », antwoorden in koor de toeschouwers der uitzending « JA », zelfs de verre luisteraars haasten zich hun meningen schriftelijk te laten kennen.

Ik heb reeds in deze kolommen een gelijkwaardige vraag gesteld, maar niemand heeft zich gewaardigd mij te antwoorden, zelfs het postkaartje, dat zo gemakkelijk aan de uitzendingposten gezonden wordt, heb ik niet ontvangen.

Ik weet het, men heeft me al verteld, dat onze Leden handiger zijn bij het hanteren van een stylo.

Verders deel ik volledig de mening van Louis Quiévreux, als schrijft (1) : « Als ik (1) « La Lanterne » van 5 Oktober 1949. een brief ontvangen, mag van een onbekende, ken ik de prijs die ik er moet aan hechten, want een Belg heeft de gewoonte niet dikwijls naar zijn dagblad te schrijven. Hierin komt het gans verschillende karakter der Engelsen tot uiting die de redactiekantoren van hun bladen overstroomden met brieven en meningen, die, samengebracht, een zeer interessante rubriek vormen ».

Een bulletijn, lijk het onze, kan slechts dank zij deze gedachtenwisseling, die we in de brieven van onze lezers vinden, in leven blijven. Het artikel : « Rondom een Redetwist » dat in ons vorig nummer verschenen

is, heeft enkele mondelingse opmerkingen doen oprijzen bij de personen met wie ik dagelijkse omgang eb. Mischien scheen het deze niet nodig me te schrijven, misschien, maar wat dan gezegd van de anderen ?

Er werd me gezegd : « Het dient tot niets te schrijven, het is tijd verloren, het is een zwaardslag in het water » maar deze mening deel ik niet want als bovenvermeld artikel opmerkingen deed oprijzen dan heeft het toch tot iets gediend.

Ik weet dat ik geduld moet hebben en van tijd tot tijd eens moet vragen aan mijn briefdrager : « zuster Anna, hebt ge niets voor mij in uw tas... ». Maar als onze Oudontmijners niet het nodige hebben om te schrijven dan is het vooral tot deze, die hen bevelen, dat ik me wenden wil en die mijn oproep zouden moeten beantwoorden. Het is tot de Heren Officieren dat ik me richt vandaag en in het bijzonder tot degenen die een peloton of een compagnie bevelen hebben en die « Onze Ontmijners » het best gekend hebben.

Alhoewel het me gemakkelijk zou zijn al hun opwerpen : zoals bezigheden, zaken, familie te weerleggen, zal ik niet verder aandringen en noch van plicht of gebaar roeren.

Ik wil enkel eenvoudig het volgende zeggen : onze portrettengalerij mag na de publicatie van twee of drie « SNAP SHOTS » niet stop gezet worden. Deze rubriek moet tenminste alle namen die op de eretabel voorkomen omvatten. Ziedaar een goed omljnd plan waar iedereen kan uithalen datgene wat hem het meest bevult om uit te werken want ge weet beter dan ik, dat een Ontmijner altijd op de bres blijft.

... Bal

Een vloek op de lippen en in zijn ogen de woede. De oorlog die hij lief had maakte hem blij te moede Zowel de morgen te Pavia als de avond te Marignan.

En zijn trillende neusgaten, grootopen en rood Zoeken nog in 't verre verleden vanwaar zijn leven kwam De geur van het slagveld, de geur van zijn dood.

Maar neen, er is niets van al dit. « Hij » is een stevige en rustige Vlaming, sterk als een tijger, maar altijd kalm, en zeker van zichzelf, iemand met zenuwen van staal.

Hij is gehuwd en familievader en eenvoudig van karakter. Hondereden Ha. Goede Belgische aarde heeft hij veroverd, zonder spies of lans of toorts of donderbus. Hij heeft niets geplunderd maar kalm zijn leven in de weegschaal geworpen, hij GAF zichzelf !

En in het mooie beeld van Korporaal Wellens Frans dat ik hierboven beschreven heb groet een Waal « DE VLAAMSE ONTMIJNER ».

EEN WAALS LID.

OVERLIJDEN

Het is met grote droefheid dat we u het overlijden melden van :

Nestor DOURET

een onzer moedige kameraden die zich vooral onderscheiden heeft door zijn prachtige vaderlandse houding.

Lid van het Geheime Leger en van de groep G.

Vereerd met de medaille van de Weerstand en van Oorlogsvrijwilliger.

Herinneringsmedaille met de kruisen en zwaarden van Politieke Gevange en van Ontvlukte.

en van :

VAN DEN KERHOVE, Odiel

op rust militair werkman, die moedig bij de Ontmijningsdienst op zijn post bleef tot dat hij de leeftijdsgrens had bereikt.

De gebroeders Douret hebben gediend bij het eerste Ontmijningsbataljon.

Van den Kerhove, vader en zoon, waren in dienst in de sectie van Westrosebeke.

Dat deze twee flinke Ontmijnersfamiliën hier de verzekering vinden van onze innige rouwbetuiging.

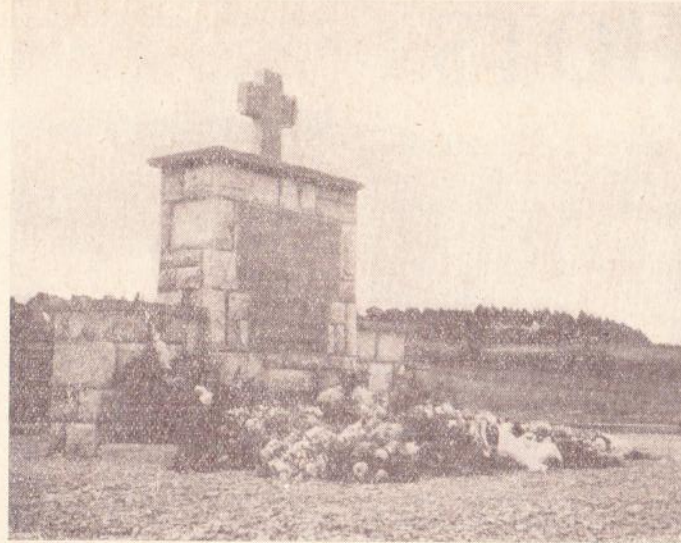
Donderdagnamiddag, 15 September, in de wilde Veenen, nabij de baan van Elsenborn naar Kalterherberg, werd een gedenksteen opgericht ter nagedachtenis van de glorierijke ontmiijners gevallen bij het vervullen van hun gevaarlijke taak in deze streek.

Het monument, gebouwd in steen van de streek, vermeldt de namen van Robert CADET van Angleur, Louis ALLEMAN uit de Vlaanders en Albert MATHON van Templeuve.

Het grote kruis verheft zich te midden van de heide.

Het is, sergeant Joris, die, zwaar gewond door de ontplofing, waarbij zijn drie makkers de dood vonden, het initiatief nam op deze plaats een gedenksteen op te richten en het is dank aan de edelmoedigheid van de omliggende dorpjes dat dit prachtig ontwerp kon ten uitvoer gebracht worden.

Op de plechtigheid waren aanwezig : Generaal Lambert, Commandant van de derde Militaire Omschrijving; Colonel Scohy, commandant van de provincie Luik; Majoor Porrewijk, chef van de Ontmijningsdienst; Commandant Renard, commandant van de Plaats en het Kamp van Elsenborn; Colonel Fleury, commandant van de eerste Artillerie; Commandant Dohet, chef van de ontmijnings Luik; Capitein Vandereydt, erevoorzitter van de Verbroedering der Luikse ontmiijners, Kapitein Lenaers,

EEN GEDENKSTEEN opgericht in de Veenen ter nagedachtenis van gevallen ontmiijners.

zenier Jacquemin, voorzitter van de Luikse verbroedering der Ontmiijners, hulde aan het offer gebracht door de Ontmiijner. Hierop nam een scholier van Nidrum het woord en onderstreepte dat het offer door de ontmiijners gebracht niet tevergeefs geweest was, want de kin-

deren hebben hun spel en de vaders hun werk in de velden kunnen hernemen.

Een meisje en een jongen, in nationale kleuren gehuld, legden daarna bloemen neer aan de voet van het gedenksteen. En tot slot kwam een onberispelijke

wapenschouw van de afdelingen ontmiijners.

Hierop trokken de personaliteiten naar Weywertz waar hen de erewijn aangeboden werd, terwijl er door majoor Porrewijk bloemen neergelegd werden aan het dodengedenksteen van deze gemeente.

Redevoering van Majoor Porrewijk, hoofd van de D. R. V. S.

Mijn Generaal,
Mevrouwen,
Mijnheren,

Op 5 November 1946 om

treffende medewerking van de bevolking der streek een gedenksteen opgericht om de dood der drie kameraden, die niet ver van hier vielen te verhoorliken.

Luik te blijven, waar een defect aan zijn camion hem werkloos hield.

De soldaat-ontmiijner Alle-

BIJDRAGEN 1949

Wij zijn reeds in de maand OCTOBER en nog zijn er een zeker aantal leden die verzuimd hebben hun lidgeld voor 1949 te betalen. Wij koesteren de hoop dat deze leden er zullen prijs op stellen deze vergetelheid zonder verwijl te herstellen.

Gij waart fier aan het Keurkorps der Ontmiijners te behoren, vandaag moet gij even

trots zijn deel uit te maken van onze machtige Verbroedering, een der schoonste van het land.

In de Verbroedering moeten alle ontmiijners en oud-ontmiijners schouder aan schouder staan en daar mag geen enkel ontbreken. Is het nodig er u aan te herinneren, dat alhoewel wij reeds zekere uitslagen hebben geboekt er nog hard moet gewerkt worden, opdat de ontmiijners eindelijk de ware plaats bekleden waarom ze een tegensprekelijk hebben. Als gij het verslag van de Algemene Vergadering met een weinig aandacht hebt gelezen, zijn al deze punten U weer duidelijk voor de ogen gekomen.

Wij zijn overtuigd dat meer dan een achterblijver bij het lezen van dit verslag, de bemerking heeft gemaakt indien de Verbroedering maar de helft van deze punten verwezenlijkt, hij dadelijk zijn lidgeld zal betalen.

Dit zijn zeker zeer mooie inzichten, maar daarmee kan een verbroedering niet leven en maar weinig bekomen. De Verbroedering moet kunnen spreken in naam van al de ontmiijners, en dit kan ze slechts als al de ontmiijners lid zijn en blijven. Hoe meer leden hoe groter

van Elsenborn; Colonel Fleury, commandant van de eerste Artillerie; Commandant Dohet, chef van de ontmiijnings Luik; Capitein Vandereydt, erevoorzitter van de Verbroedering der Luikse ontmiijners, Kapitein Lenaers, pelotonchef van de ontmiijners van Malmedy, Kapitein Kergen, commandant van de Gendarmerie van Malmedy, Aalmoezenier Jaquemin, voorzitter van de Verbroedering der Luikse ontmiijners; M. Hoan, arrondissementcommissaris van de Oostkantons; De Burgemeesters van Elsenborn en van Waimes; de schepene van Butgenbach; Aalmoezenier Adam; Adjudant Reul, secretaris van de Luikse verbroedering; familieleden van de overledenen, de leraars en de leerlingen van de onderwijsgestituten van de Weywertz, Nidrum, Elsenborn, Butgenbach; afgevaardigden van de boswachters, van de tolbeamten en van de gendarmerie, enz.

De eer werd bewezen door de ontmiijners van de provincie die voor het ogenblik versterkt zijn door een afdeling Vlaamse ontmiijners.

Na de aankomst van de generaal werd de gedenksteen onthuld en de schoolkinderen van Nidrum zongen de « Brabantonne ». Na het « Te Velde » verheerlijkte majoor Porrewijk de verheven taak van de ontmiijner en drukte zijn fierheid uit, over de onmetelijke vervulde taak en boog diep voor de nagedachtenis van dezen, die vielen in dienst van het Land. Op zijn beurt, bracht Aalmoez-

Redevoering van Majoor Porrewijk, hoofd van de D. R. V. S.

Mijn Generaal,
Mevrouwen,
Mijnheren,

Op 5 November 1946 om 16 u. 15 werd de soldaat Mathon Alfred, afkomstig van Henegouwen, ontmiijner van D.R. V.S./Luik, komende van het Iste Ontmiijningsbataljon, reeds gewond te Waudrez op 19-12-45 en vader van een kind, op het einde van de schietbaan van Elsenborn, bij het onschadelijk maken van een Holzmine 42, anti-tank, gedood. Waarschijnlijk lag omheen de mijn een valstrik van de Duitsers, specialisten van de « Schadenfreude ».

Het lichaam van onze ongelukkige kameraad werd letterlijk in stukken getrokken.

Op 20 November 1947 vielen op de vlakte van Elsenborn de soldaten Cadet Robert en Alleman Louis, een Waal en een Vlaming, ze werden beiden op slag gedood, door de vroegtijdige ontploffing van Duitse springtuigen, die gevonden waren op de door het Von Rundstedoffensief verwoestte grond, terwijl hun ploegoverste, sergeant Joris ernstig gewond bleek.

Om de vurige en edelmoedige wens van onze Voorzitter van de Verbroedering der Belgische Ontmiijners, Generaal Sevrin te verwezenlijken, hebben de Ontmiijners van Weywertz eens te meer, met de doel-

treffende medewerking van de bevolking der streek een gedenksteen opgericht om de dood der drie kameraden, die niet ver van hier vielen, te verheerlijken.

Helaas, hun namen moeten gevoegd worden bij deze van hun 93 kameraden, Officieren, Onder-officieren, korporaals, soldaten en werklieden, allen slachtoffers van hun moed en van het noodlot dat onverbidde-lijk onze rangen treft.

235 der onzen die gewond werden, kenden het geluk het leven niet te verliezen bij de ongelukken, die zowel in Vlaanderen als in Walonie, de lange duur der gevaarlijke werken illustreerden terwijl het werk met de blijvende zorg, alles tot een goed einde te brengen voor de veiligheid van de andere Belgen, werd doorgedreven.

De drie leden van D.R.V.S., tot wie we op dit ogenblik een innig en vurig gedacht richten, waren drie moedigen en oudbekenden in de dienst.

De omstandigheden, die beslisten over de eeuwige verdwijning van twee onder hen, zijn ontroerend en tonen ons eens te meer de uiterst vergankelijkheid van het menselijk bestaan, met zijn hoop en zijn illusies.

De soldaat Cadet, chauffeur-ontmiijner van de afdeling Luik en Luikenaar van herkomst, had enkele dagen voor zijn dood de toelating gevraagd, om met zijn kameraden te mogen gaan werken, omdat hij niet wenste in

Luik te blijven, waar een defect aan zijn camion hem werkloos hield.

De soldaat-ontmiijner Alleman, Vlaming van herkomst, die onlangs in de afdeling Luik gekomen was, had enkele dagen daarvoor de hoop uitgedrukt zijn kameraden te West-Rozebeke te kunnen vervoegen om dichterbij zijn vrouw en kinderen te zijn, voor wie hij een goed huisvader was.

Het lot, dat soms tragisch zijn kan, heeft noch de eerste willen belonen, noch voldoening willen geven aan de wens van de tweede. Robert Cadet rust op het gemeentelijk kerkhof te Luik, zijn geboortestad.

Alleman Louis slaapt een laatste slaap in de Vlaamse aarde te Poelkapelle, zonder twiifel niet ver van de plaats waar dertig jaar vroeger de legendarische en verblindende Guynemer, Franse held van 14-18, een einde stelde aan zijn glorierijke heldentocht.

Mijne Heren laten we neerbuigen voor dit nederig monument dat eenvoudig is als het beeld van onze drie moedigen. Laten we nooit vergeten dat deze drie gestorven zijn opdat wij leven zouden zonder vrees.

Dat de getroffen families welwillend deze vurige en eerbiedige hulde aanvaardden die ik, in naam der wapenbroeders van Mathon, Cadet en Alleman tot hen richt.

verbroedering met leven en maar weinig bekomen. De Verbroedering moet kunnen spreken in naam van al de ontmiijners, en dit kan ze slechts als al de ontmiijners lid zijn en blijven. Hoe meer leden hoe groter stuwkracht, hoe meer leden zoveel te meer stemmen in de hogere besturen, waardoor het aanzien vergroot. Een sterke Verbroedering geeft uw bestuurlederen moed en werklust twee onontbeerlijke factoren opdat uw Bond groeie en bloei.

Gij zijt ontevreden omdat gij voor het gevaarlijk werk dat gij verricht hebt niet de juiste plaats bekomen hebt die u toekwam; gij hebt flink uw land gediend en men behandelt u als een embusqué, dit zijn feiten.

Maar denkt gij dat de zaken erop zullen verbeteren als de ontmiijners hun Verbroedering zullen in steek laten, dit zijn daden, die wij van u niet verwachten.

Wie wil maaien moet zaaien, wie zijn aanzien wil verhogen moet geen moeite sparen en wie zijn eisen wil zien zegevieren moet mee strijden, zijn ganse steun geven aan de Verbroedering en zich de kleine geldelijke offers, die van hem gevraagd worden, getroosten.

Maar wij weten het bij ondervinding, het lidgeld wordt licht vergeten en wij willen U ook niet ten kwade duiden, want voor de meeste onder U heeft deze korte oproep volstaan.

Doch stelt niet uit tot morgen...